

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **N. D. D.**
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR: P.
zastoupen JUDr. Matoušem Jírou, advokátem
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016, č.j.: OAM-686/ZA-ZA05-LE05 - 2015

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 6. 2016 č.j. OAM-686/ZA-ZA05-LE05-2015 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Matouše Jíry, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu žalobci podle § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). Současně žalovaný vyslovil, že nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.
2. V žalobě žalobce uvedl, že nesprávnost napadeného rozhodnutí spatřuje především v nesprávném právním posouzení věci, v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci a v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Dne 13. 8. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, přičemž při pohovoru mimo jiné uvedl, že je ženatý, má jedno dítě a jeho manželka, dítě i sestra žijí v České republice s platným povolením k trvalému pobytu. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 4T 177/2012 uznán vinným pro skutek právně kvalifikovaný jako zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ust. § 283 odst. 1 a 2 písm. c) trestního zákoníku, ve stadiu pokusu dle § 21 trestního zákoníku ve spolupachatelství, za co byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 2 roky s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 4 let. Žalovaný na základě uvedeného uzavřel, že žalobce spáchal závažný zločin ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a z tohoto důvodu mu nelze udělit doplňkovou ochranu. Žalovaný pak při výkladu pojmu „vážný zločin“ podle žalobce vyšel pouze z ust. § 14 trestního zákoníku, který pro potřeby trestního práva vymezuje pojmy přečin, zločin a zvlášť závažný zločin. Žalobce v žalobě nesouhlasil se žalovaným v tom, jak vyložil pojem „vážný zločin“ a měl za to, že ho nelze vykládat pouze s odkazem na označení trestních činů dle českého trestního práva. Žalovaný se měl podle žalobce zabývat skutkem, kterého se žalobce dopustil, a měl posoudit, jestli takové protiprávní jednání lze považovat za „vážný zločin“ ve smyslu zákona o azylu a ve smyslu evropského práva. Žalobce pak v žalobě zdůraznil, že pokud byl odsouzen za své protiprávní jednání k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, když trest byl navíc podmíněně odložen, je naprosto irelevantní, že český trestní zákon toto jednání podřazuje pod ust. § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, kdy k této skutkové podstatě se váže trestní sazba v rozmezí 2-10 let, v důsledku čeho je již tento trestný čin dle českého trestního práva považován za zvlášť závažný zločin. Podle žalobce s ohledem na trest, který mu byl za jeho jednání uložen, lze naopak uzavřít, že se nejednalo o závažný zločin, jelikož by mu nebyl trestním soudem uložen pouze podmíněný trest. Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného je nesprávné a s ohledem na rezignaci žalovaného řádně posoudit závažnost předmětného jednání žalobce a naprostou absenci zdůvodnění, proč jednání žalobce z materiálního hlediska naplňuje pojem závažného zločinu, považuje žalobce rozhodnutí i za řádně neodůvodněné a nepřezkoumatelné. Dále rovněž žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že nesplnil podmínku pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, když na území České republiky žije se svojí manželkou a jediným dítětem, přičemž tyto osoby jsou na péči a výživě žalobce závislé. Žalobce pak také finančně pomáhá svým rodičům, kteří sice žijí ve Vietnamu, jsou však závislí na finančních prostředcích od svého syna. Žalobce má za to, že by z příjmu ve Vietnamu nedokázal svoji rodinu uživit a také potřebuje podstoupit další léčbu se svým zrakem, kterou by na území Vietnamu nebyl schopen finančně uhradit.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených právním zástupcem žalobce a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního

spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, přiloženou kopii rozsudku a výpisu z rejstříku trestů, informace o zemi původu a na žalobou napadené rozhodnutí. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečné. Dle názoru žalovaného nebyl žalobce v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 17. 5. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 13. 8. 2015; pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 8. 2015; rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 4. 2013 sp.zn. 4T 177/2012, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 16. 4. 2014 č.j. 99311/2014-LPTP a ze dne 6. 8. 2013 č.j. 110045/2013-LPTP, Zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z října 2012, zprávu Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu ze dne 27. 2. 2014, Výroční zprávu organizace Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015 a Výroční zprávu Human Right Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015, aktuální verzi infobanky České tiskové kanceláře Země světa-Vietnam a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016 č.j.: OAM-686/ZA-ZA05-LE05-2015.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 13. 8. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamu, je vietnamské národnosti, bez vyznání, jeho zdravotní stav je dobrý. Žalobce nebyl, ani nikdo z jeho rodiny, členem žádné politické strany, ani jiné organizace. Nevykonával vojenskou službu, má středoškolské vzdělání, pracoval jako řidič a v České republice podnikal a pracoval v restauraci. Je ženatý a má jedno dítě. V České republice žije jeho manželka, dcera a setra, všichni na základě povolení k trvalému pobytu. Do odjezdu z Vietnamu v roce 2008 žil v obci C. H. v provincii H. D., vlast opustil z důvodu, že chtěl v České republice podnikat. Žádá o mezinárodní ochranu, protože má v České republice rodinu, má zde práci a nechce se vrátit do Vietnamu. V roce 2010 se obrátil na Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky v Praze kvůli vydání nového cestovního dokladu a ten mu byl vydán. Téhož roku byl v České republice odsouzen za pěstování drog k podmíněnému trestu odnětí svobody. V případě návratu do vlasti se obává o dceru, které je teprve rok. Chce se postarat o rodinu, finančně pomáhat starým rodičům žijícím ve Vietnamu, a proto by chtěl zůstat v České republice. Při pohovoru konaném dne 13. 8. 2015 mimo jiné dále uvedl, že v květnu 2012 byl u kamaráda a byl zadržen při policejní kontrole a následně obviněn a odsouzen, přičemž nevěděl, že se v bytě pěstuje marihuana. Dále popsal vztah se svou manželkou, dodal, že by si chtěl v České republice vyléčit nemocné oko, ve Vietnamu

by na to neměl dost peněz. Zopakoval, že má povinnost vůči rodině v České republice i ve Vietnamu. Chce zůstat v České republice, aby se mohl starat o svoji rodinu a finančně pomáhat rodičům ve Vietnamu.

8. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu a současně neudělil ani doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.
9. Městský soud v Praze posoudil projednávanou věc takto:
10. Žalobce v žalobě především namítal, že s ohledem na trest, který byl žalobci uložen za spáchání trestného činu dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (trest odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem na dobu čtyř let), se nejednalo o vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., přičemž k závěru o spáchání vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze dospět pouze na základě skutečnosti, že trestný čin, který žalobce spáchal, trestní zákoník (v § 14 odst. 3) označuje jako zvlášť závažný zločin. V této souvislosti žalobce namítl nedostatečné odůvodnění a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
11. Tuto žalobní námitku shledal soud důvodnou.
12. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k otázce, zda žalobce spáchal vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, uvedl:

„Jelikož pojem ‘vážný zločin’ není příslušnými právními předpisy definován, byl nucen správní orgán nejprve tento pojem vymezit. Ustanovení § 14 odst. 1 trestního zákoníku stanovuje, že trestné činy se dělí na přečiny a zločiny, přičemž přečiny jsou dle § 14 odst. 2 trestního zákoníku všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do pěti let. Dle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku jsou zvlášť závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let. Je evidentní, že pojem ‘vážný zločin’ nezahrnuje takto vymezené přečiny a naopak že bezesporu zahrnuje trestním zákoníkem definované zločiny zvlášť závažné. Současně má správní orgán za to, že ‘vážným zločinem’ není pouze zvlášť závažný zločin ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku, nýbrž i takové zločiny, tedy úmyslné trestné činy, u nichž horní hranice trestní sazby překračuje pět let, nedosahuje však deseti let, které však lze pro jejich charakter a společenskou škodlivost považovat za vážné.

Jmenovaný žadatel byl v ČR pravomocně odsouzen rozsudek OS Praha 4 sp. zn. 4 T 177/2012 ze dne 30. 4. 2013 pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Za spáchání takto definovaného trestného činu je stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 2-10 let, jedná se tedy o zvlášť závažný zločin, jak je ostatně konstatováno i v odůvodnění citovaného rozsudku, jímž byl žadatel pravomocně odsouzen. Správní orgán má s ohledem na výše uvedené za jednoznačně a dostatečně prokázané, že žadatel je nejen důvodně podezřelý ze spáchání vážného zločinu, nýbrž takový vážný zločin skutečně spáchal a byl pro něj pravomocně odsouzen, jak vyplývá z výše

citovaného rozhodnutí příslušného soudu. Vzhledem k povaze výše popsaného jednání žadatele, které je neslučitelné s principy, na nichž je mezinárodní ochrana vystavěna, správní orgán rozhodl na případ žadatele aplikovat ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a vyloučit jej tak z okruhu osob, kterým může být na území České republiky udělena doplňková ochrana.“

Jak vyplývá z citovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný dospěl k závěru o tom, že žalobce spáchal vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, toliko na základě skutečnosti, že trestný čin, pro který byl žalobce pravomocně odsouzen, lze definovat jako zvlášť závažný zločin ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku. Takové hodnocení ovšem nemůže obstát.

14. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017 č.j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, je k této otázce mimo jiné uvedeno:

„Z výše uvedeného vyplývá, že závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnici, nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčin odůvodňujících, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je, či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní (body 104 a 105 odůvodnění rozsudku).

Nejvyšší správní soud považuje také za potřebné postavit najisto, že uvedená kritéria reflektují specifické okolnosti projednávaného případu a jejich účelem proto není stát se obecným a závazným návodem pro žalovaného k posuzování případného naplnění předpokladů pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v jiných případech. Nejde ani o výčet vyčerpávající – žalovanému v dalším řízení nic nebrání identifikovat další okolnosti, ze kterých dovodí, zda se stěžovatel vážného zločinu dopustil.“

15. K obdobným právním závěrům, byť vztahujícím se k § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ve znění účinném do 17. 12. 2015 (v tomto znění obsahoval zákon o azylu ve svém § 15a odst. 1 písm. b) formulaci „spáchal zvlášť závažný zločin“ místo aktuálního znění „se dopustil vážného zločinu“, to však nic nemění na použitelnosti závěrů níže citovaného rozsudku Krajského soudu v Praze i pro znění zákona účinné od 18. 12. 2015, srov. rovněž odst. [16] shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017 č.j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS), pak dospěl i Krajský soud v Praze. Zdejší soud odkazuje na právní větu rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016 č.j. 49 Az 71/2015-26, publ. pod č. 3537/2017 Sb. NSS:

„I. Pojmy „zvlášť závažný zločin“ v § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 17. 12. 2015 a „vážný zločin“ v § 15a zákona o azylu, ve znění účinném ode

dne 18. 12. 2015 vyjadřují totéž. Současně je třeba tyto pojmy interpretovat nezávisle na pojmu „zvlášť závažný zločin“ v § 14 odst. 3 trestního zákoníku z roku 2009.

II. Při posuzování toho, zda je určité jednání „vážným zločinem“ ve smyslu § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je třeba posuzovat jak individuální, tak typový charakter předmětného jednání. Nelze se přitom spokojit s konstatováním, že dané jednání je (typově) trestním zákoníkem z roku 2009 označeno jako zvlášť závažný zločin.“

16. Jak vyplývá ze shora uvedeného, závěr o tom, že žalobce se dopustil vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nelze opřít toliko o skutečnost, že trestný čin, pro který byl žalobce pravomocně odsouzen, trestní zákoník označuje jako zvlášť závažný zločin (§ 14 odst. 3 trestního zákoníku). Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), nemůže být jediným. V kontextu případu žalobce budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného žalobcem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti žalobce na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny odůvodňující, proč se tak nestalo), či skutečnost, že žalobci byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen. Žalovaný proto v dalším řízení řádně posoudí otázku, zda v případě žalobce došlo k naplnění podmínek dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a pokud dojde k závěru, že nikoliv (a pokud nedospěje ani k závěru o naplnění jiného důvodu dle § 15a zákona o azylu, potažmo i jiných ustanovení, kupříkladu § 15 téhož zákona), řádně se vypořádá s otázkou, zda v případě žalobce jsou dány důvody udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu.
17. Další žalobcová námitka směřovala proti neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, přičemž žalobce v rámci této žalobní námítky uvedl, že žije na území České republiky se svojí manželkou a svým jediným dítětem, kdy tyto osoby jsou na péči a výživě žalobce závislé, že žalobce finančně pomáhá svým rodičům, kteří sice žijí ve Vietnamu, jsou ovšem závislí na finančních prostředcích od svého syna, že žalobce by z příjmu ve Vietnamu nedokázal svoji rodinu uživit, a že potřebuje podstoupit další léčbu se svým zrakem, kterou by na území Vietnamu nebyl schopen finančně uhradit, na čemž nemůže nic změnit ani fakt, že v době podání žádosti žalobce přerušil léčbu.
18. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
19. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 81/2017-32: „K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“

20. Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.ř.s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v projednávaném případě nezjistil, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně mimo jiné objasnil, že žalobce je dospělou a plně právně způsobilou osobou; žalobce sice uvedl, že má potíže s pravým okem, na které po prodělaném zánětu špatně vidí, současně však sdělil, že se v současnosti nijak neléčí a jediná léčba, již v této souvislosti prodělal, bylo vyšetření u lékaře a aplikace očních kapek, které však již také nepoužívá; dle názoru žalovaného tedy jeho zdravotní stav nevyžaduje žádnou v zemi státní příslušnosti žalobce nedostupnou péči; ani případnou existenci rodinných vazeb na území České republiky nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu soud považuje za dostatečné, přičemž žalovaný nijak nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil.
21. Pokud žalobce namítal, že k udělení azylu z humanitárního důvodu mělo dojít z důvodu, že žalobce má na území České republiky manželku a dítě a na území Vietnamu rodiče, kteří jsou finančně závislí na finančních prostředcích od žalobce, soud k tomu podotýká, že tyto skutečnosti samy o sobě nemohou postačovat pro splnění podmínek udělení azylu z humanitárního důvodu ve smyslu § 14 zákona o azylu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014 č.j. 5 Azs 104/2014-39 a plně se s ním ztotožňuje: *„Humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu je možno udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem je třeba zvažovat v rámci důvodů udělení azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu či důvodů udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011 - 77). V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
- V projednávaném případě stěžovatel neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu azylového řízení skutečnosti, jež by mohly svědčit o tom, že jsou v jeho případě dány natolik mimořádné okolnosti, které by bylo nutno zvážit z hlediska udělení humanitárního azylu. Svoji žádost založil jen na tom, že si v průběhu správního řízení založil v České republice rodinu. K tomu je však třeba uvést, že „snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky [...] je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního*

zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60). Žádné okolnosti zvláštního zřetele hodné, k nimž by bylo třeba přihlédnout v rámci rozhodnutí o humanitárním azylu, stěžovatel neuváděl.“

22. Ani v posuzovaném případě žalobce dle závěru soudu neuvedl žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, k nimž by bylo třeba přihlédnout v rámci rozhodnutí o humanitárním azylu. Skutečnost, že žalobce má na území České republiky manželku a dítě, neznamená naplnění důvodů pro udělení humanitárního azylu (viz shora citovanou judikaturu). Podobně ani skutečnost, že žalobce má ve Vietnamu rodiče, kteří jsou závislí na jeho finančních prostředcích, nemůže vést k závěru o naplnění zvláštního zřetele hodných okolností ve smyslu § 14 zákona o azylu.
23. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal závěr žalovaného o neudělení azylu žalobci z humanitárních důvodů jako vybočení z mezí správního uvážení ani jeho zneužití, resp. podle závěru soudu ani nedošlo k naplnění neurčitěho právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Tato žalobní námitka proto není důvodná.
24. Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí /ve vztahu k řádnému posouzení otázky, zda v případě žalobce došlo k naplnění důvodů dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu/ ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobce výši 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále DPH ve výši 21 % z částky 10.200 Kč, tj. ve výši 2.142 Kč. Náklady řízení tak celkem činí částku ve výši 12.342 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. května 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně